

Goll"s hvide Top glødede, og Sneen laa som Lavastrømme ned ad dens Sider.

Paa den midlertidige Bjælkebro, der var lagt over Floden, stod som sædvanlig nogle Mænd med lange Spydlystre, hvormed de harpunerede og opfiskede de Træstykker, der flød ned med Strømmen. Per plejede at standse her et Øjeblik og se paa disse Brændefiskere, hvis Pigstokke med fabelagtig Sikkerhed slog ned paa selv den mindste Træstump, der tumlede afsted i det hvirvlende og skummende Vand. Men den Aften gik han dem udeltagende forbi og besvarede i sin Fraværenhed deres „Gott zum Gruss“ med et dansk „Godaften“.

Hans Tanker var ved Hjemmet. Han tænkte blandt andet paa, om der endelig i Dag skulde være kommen Brev fra Jakobe. Han havde ikke hørt fra hende i over en Uge og kunde ikke begribe Grunden til denne pludselige Tavshed. Rigtignok havde han heller ikke selv skrevet i nogen Tid; det var efterhaanden blevet ham noget af en sjælelig Lidelse at skulle udarbejde disse ligegyldige Skrivelser, saa fulde af Forstillelse. Men *hans* Tavshed havde, forekom det ham, kun været en Grund mere for Jakobe til at skrive. Han kunde jo være bleven syg eller være ramt af endnu værre Ulykker, der gjorde ham det umuligt at skrive.

„Er der noget Brev til mig?“ spurgte han sin Værtinde, den gamle Fru Babi, der havde skyndt sig ud for at aabne Forstuedøren, da hun fra sit Vindu havde set ham komme.

„Nej, Herre!“ svarede den lille Kone med en frygtsom Nejen.

Da han kom op sit Værelse, kunde han alligevel ikke lade være med at skele hen til Arbejdsbordet, hvorfra Jakobs af-lange Konvolutter med den store Stejlskrift ellers regelmæssigt hveranden Dag havde lyst ham imøde ved Hjemkomsten. Saa trak han ligegyldig paa Skuldren, gik en Tid smaafløjtende omkring i Stuen under et mislykket Forsøg paa at ryste den tunge Stemning af sig og satte sig derpaa tavs hen i en gammel Armstol foran den aabne Kamin, hvor der blussede et Par gode Brændeknuder. Skumringen tog hastigt til. Mørket voksede ud af alle Krogene i det uhyggelige Rum, mens han sad der med Armene paa sine Knæ og saae ind i Flammerne.

Jakobs Tavshed begyndte at forurolige ham. Kunde hun